

τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Τούρκους: «Τούρκον εἶδες; γρόσια θέλει κι' ἄλλον εἶδες; κι' ἄλλα θέλει.» «Μοσὲ (φράγκον) Μισὲ (γραικὸν) καὶ Μουσελίμη (Τούρκον) «στὸ σπίτι σου μὴ βάνης»¹⁾ εἰς ἄλλας τέλος διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα ὑπονοοῦνται: «Ἐάν σου ξαναρέσει Λάμπρο, ξαναπέρασ' ἀπ' τὴν Ἄνδρο»²⁾ Οὕλοι οἱ γύφτοι μὲν γενεζά.»³⁾ «Ἐκαμε τὸ γρόσι, ζολότα»⁴⁾ «Οὔτε Μωῦσῆς, οὔτε Γοβδελεᾶς»⁵⁾, «Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Μπουρδουμπᾶ»⁶⁾ κλπ.

Μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὴν συγκριτικὴν ἐξέτασιν τῶν παροιμιῶν, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διατυπωθεῖσαν τάξιν.

(Ἔπεται τὸ παράρτημα)

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΟΜΩΝΥΜΙΑΣ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ, εἶναι ἀπλουστάτη, ἐξ ἐκείνων αἰτινες καθ' ἐκάστην συμβαίνουσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας, ἀλλ' αἰτινες παρέρχονται ἀνεξέταστοι. Ἐνδέχεται νὰ μὴ ᾔναι ἀληθῆς, τοῦτο ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει τοῦ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μικρά τις, ἀλλ' ἀναγκαιστάτη, προειδοποίησις εἰς

1) Ἀὐτ. σ. 167.

2) Λάμπρος ὁ Κατσώνης. — Βλ. Σάββα, Τουρκοκρατούμενην Ἑλλάδα.

3) Παροιμ. Βενιζέλου, σ. 492. — Τὸ ἱστορικὸν τῆς παροιμίας ταύτης ἀναφέρει ὁ κ. Βενιζέλος παραλαβὴν αὐτὸ ἐκ τοῦ φυλλαδίου Ἄσλανη, Μῦθοι μυθιστορίαι καὶ διηγήματα. 1864. σ. 97—98.

4) Ἀὐτ. σ. 74. 436.

5) Βλ. τὸ ἱστορικὸν ἐν Σπ. Ζαμπελίου. Κρητ. Γάμοις σ. 152—191.

6) Ἀραβαντινοῦ, Χρονογραφία Ἡπειροῦ. τ. II σ. 224. «Κατὰ τὴν ἀ'. Ἰουλίου 1667, ἐνέσκηψεν εἰς Ἰωάννινα πανώλης, προσβαλοῦσα πρῶτην τὴν γυναῖκα τοῦ Μπουρδουμπᾶ, καὶ ἐκ τούτου ἔμεινε παροιμία μεταξὺ τῶν Ἰωαννιτῶν «Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Μπουρδουμπᾶ, περὶ διηγημάτων ἐποχῆς ἀρχίας.»

τοὺς ἐνοικιάζοντας δωμάτια ἐν οἰκίαις καὶ ὑπ' ἄλλων κατοικουμέναις, διὰ νὰ μὴ πάθωσιν ὅτι καὶ ὁ ἥρωος τοῦ δράματος ἢ τῆς κωμωδίας, τὴν ὁποίαν ἀμέσως θ' ἀκούσητε.

I

Ὁ Ἰωάννης Πετρίδης, ἀγαθὸς ἀλλὰ μικρόσωμος ἀνὴρ, οὐτινος ἢ κοιλία ἐμαρτύρει τὴν ἰκανότητα τῶν ἀδόντων, ἦτο γραφεὺς εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης μὲ ἑκατοντάδραχμον ἢ καὶ περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον μισθόν· ἐσκυμμένος ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ αἰωνίως ἀντιγράφων διατάγματα καὶ ἀναδιφῶν σωρείας ἐγγράφων, εἶδε ὑπὲρ τὰς τρεῖς δεκάδας ἐνιαυτῶν νὰ διέλθωσι πρὸ αὐτοῦ, χωρὶς οὔτε μία ῥυτίς νὰ προστεθῇ εἰς τὸ μέτωπόν του, χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῇ παντάσιν ὁ μονότονος, ἀλλὰ τακτικὸς βίος του.

Ἄν καὶ θὰ φανῇ παράδοξον εἰς τοὺς γνωρίσαντας τὸν ἡσυχον καὶ ἀμετάβλητον τοῦ κ. Πετρίδου βίον, εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ἡμέραν τινὰ ἐξήταζε τὰ ἐνοικιαστήρια τῶν οἰκιῶν, ζητῶν καταλυμὰ τι πλεον ἄνετον καὶ ἡσυχώτερον ἐκείνου, ὅπερ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατεῖχεν. Ἐστη τέλος πάντων πρότινος θύρας, εἰς ἣν προσκεκολλημένη μεγαλογράμματος εἰδοποίησις ἐνοικιάσεως προσεῖλκυσε τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν. Εἰσέβη ἐκεῖ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, παχύς τις Χίος, τῷ ἔδειξε τὸν ἐνοικιαστὴν προσμένουτα δωμάτια, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ κ. Πετρίδης δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκλέξῃ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 20.

Ὁ οἰκοδεσπότης, εἴτε ἐξ ἔθους, εἴτε ἐξ ἀνάγκης τὸν ἠρώτησε πῶς ὠνομάζετο· ἄμα δ' ἤκουσεν ὅτι καλεῖται Ἰω. Πετρίδης.

— Παράδοξον, ἐφώνησεν ἐκπεπληγμένος.

— Καὶ τί παράδοξον εὐρίσκετε ἐν ἐμοί; ἠρώτησεν ὁ κ. Πετρίδης μετὰ προσβεβλημένης ἀξιοπρεπείας.

— Εἰς ἡμᾶς ὄχι Θεὸς φυλάξοι! ἀλλὰ παραξενεύομαι διὰ τὴν παράδοξον σύμπτωσιν, ἥτις μοὶ φέρει δύο κυρίου Πετρίδας εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Πῶς; κατοικεῖ ἐνταῦθα ὁμόνυ-
μός μου τις;

— Ναί· εἰς τὸν ἀριθμὸν 16, εἰς αὐτὴν
τὴν θύραν· ἀλλὰ μὴ σᾶς μέλη, κύριε·
δὲν εἶναι φόβος νὰ ἐπέλθῃ ποτὲ σύγ-
χυσις· ὁ ἄλλος δὲν ἔχει τὸ εὐτύχημα
νὰ σᾶς ὁμοιάζῃ. Λέγεται φοιτητῆς τῆς
νομικῆς, ἀλλ' εἶναι ἄθλιος ἐκδεδιητη-
μένος. Καθ' ἡμέραν τρώγεται μὲ κρα-
σία μὲ πιστόλια, μὲ γυναῖκας, μὲ δια-
σκεδάσεις· ἐπὶ τέλους εἶναι ὑψηλὸς,
καὶ ἰσχνὸς ὡς ἀρέγκα.

Νομίζομεν ὅτι εἶπομεν ὅτι ὁ κ. Ἰω.
Πετρίδης ἦν μικρόσωμος, παχὺς καὶ
προγᾶστωρ.

Ὁ κ. Ἰω. Πετρίδης ἐγκατέστη εἰς τὸ
δωμάτιόν του, πεπειθῶς ὅτι ἀφ' οὗ το-
σαῦται διαφοραὶ ὑπῆρχον, δὲν ἦτο φό-
βος συγχύσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ
ὁμωνύμου του. Ἀλλὰ φεῦ!

II

Ὁ Ἰανουάριος ἦτον εἰς τὰς ἀρχάς
του, ὁ δὲ κ. Ἰω. Πετρίδης ἠθέλησε νὰ
τελέσῃ μεγαλοπρεπῶς τὴν ἑορτὴν τοῦ
ὀνόματός του. Προσεκάλεσε τοὺς ἐπιση-
μοτέρους τῶν γνωρίμων του, ἐν οἷς κα-
τηριθμοῦντο καὶ δύο τμηματάρχαι τοῦ
ὑπουργείου, ἐν ᾧ εἰργάζετο. Διέταξε πο-
λυτελέστατον δεῖπνον εἰς ἓν τῶν καλλι-
τέρων ξενοδοχείων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ
ἀφίσας σημείωσιν τοῦ ὀνόματός του καὶ
τῆς οἰκίας ἐν ἣ κατῴκει, παρήγγειλε
συγχρόνως εἰς τὸν ξενοδόχον ὅπως ἀπο-
στείλῃ τὰ φαγητὰ ὀλίγον πρὸ τῶν ἑξ.
Ἦτοίμασε πρὸς τούτοις καὶ αὐτὸς ἐν
τῷ δωμάτιῳ του τράπεζαν μεγάλην, ὅλα
τὰ ἀναγκαζοῦντα διαθέσας ἐπ' αὐτῆς.
Τὰ φαγητὰ μόνον ἔλειπον.

Εἰς τὰς ἑξ παρὰ τέταρτον οἱ προσκε-
κλημένοι ἦλθον.

Τὰ βλέμματά των ἔπεσον μετὰ με-
γάλης εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῆς σωρείας
τῶν λευκοτάτων χειρομάκτρων καὶ τῶν
πολλῶν καὶ διαφόρων πινακίων, τοπο-
θετημένων μετ' ἴσης τάξεως μεθ' ὅσης
ἐν τοῖς παντοπωλείοις αἱ κεφαλαὶ τοῦ
ἑλβετικοῦ τυροῦ, καὶ ἐπὶ σειρᾶς ποτη-
ρίων ἀπείρων, ἑξ ὧν ἠδύνατό τις νὰ ἐν-

νοήσῃ τὴν ποικιλίαν τῶν οἴνων, φαινό-
μενα, προμηνύοντα συμπόσιον ἐκλεκτὸν,
φαγητὰ ἄφθονα, καὶ τὸν ἀπληστότερον
Λούκουλλον ἱκανοποιούντα.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς προσδοκίας ἐσή-
μανον αἱ ἑξ.

Γενικὴ κίνησις· τὰ πρόσωπα φαιδρύ-
νονται καὶ τὰ βλέμματα στρέφονται
πρὸς τὸν κ. Πετρίδην· ἐκαραδόκουν μετ'
ἀνυπομονησίας, ἦν τινα δὲν ἔκρυπτον,
νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον, τὸ δηλοῦν ὅτι ἤρ-
χιζεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου.

Παρήλθον λεπτά τινα. Ὁ κ. Πετρί-
δης ἔμεινεν ἀπαθής.

Δὲν εἶπομεν ὀρθῶς· ἀπαθής δὲν ἔμενε·
σημεῖα ἀνησυχίας ἤρχισαν νὰ δείκνυν-
ται ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Μένει ὅμως
κολλημένος ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ δὲν
δίδει τὸ περιμενόμενον σημεῖον.

Τὰ ὠρολόγια ἐδεικνυον ἑξ παρὰ τέ-
ταρτον. — ὦ! ὦ! τί σημαίνει τοῦτο,
ἐψιθύρισε μετὰ μεγάλης ἀνησυχίας ὁ κ.
Πετρίδης.

Αἱ συνομιλίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρ-
χισαν νὰ παύωσι.

Τινὲς βήχουσιν, ἄλλοι κινοῦνται ἐπὶ
τῆς ἑδρας των, ἄλλοι φέρουσι τὸν ἓνα
πόδα ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ ἄλλου, καὶ
ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐφθασε τέλος ἡ ἕκτη καὶ ἡμίσεια.
Ἀρχίζουσι νὰ παρατηρῶσιν ἀλλήλους
μετ' ἀγωνίας.

Ἐπειτα τρία τέταρτα, ἀκολούθως
ἑβδόμη.

Ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλήθη. Ὁ ταλαίπω-
ρος Πετρίδης μὴ εἰξεύρων τί νὰ κάμῃ,
βλέπων τὴν ἀγωνίαν τῶν μελλόντων νὰ
δειπνήσωσιν, ἀρχίζει ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ
του διὰ πειστικωτάτης εὐγλωττίας νὰ
τοῖς ἐκθέτῃ ὅτι δὲν θ' ἀργίση ν' ἀνοίξῃ
θριαμβευτικῶς ἡ θύρα καὶ νὰ φανῇ τὸ
πρῶτον φαγητόν.

Ἀλλὰ τὰ λεπτὰ διεδέχοντο τὰ λεπτὰ
μετ' ἀστραπηβόλου ταχύτητος· ἐφαίνον-
το ὡς νὰ κατέτρωγον ἀλληλα.

Ἠρᾶγμα, ὅπερ, ἂν τοῖς ἐπετρέπετο,
οἱ λιμώττοντες συνδαιτυμόνες θὰ τὸ
ἔκαμνον μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως.

Ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια.

Οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν νὰ δυσασχετῶσιν ὑπερβαλλόντως· δὲν ἐφρόντιζον νὰ κρύπτωσι τοῦλάχιστον τὰ χασμήματα, τὰ ὁποῖα συχνὰ πυκνὰ τοῖς ἤρχοντο.

Ὁ κ. Πετρίδης ὅλως ἀνυπόμονος δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ πλέον.

— Διάβολε! τί σημαίνει αὐτό! κραυγάζει.

Ἐξαιτεῖται παρὰ τῶν φίλων του νὰ τῷ παραχωρήσωσιν ἐν τέταρτον εἰσέτι, καὶ πετᾶ εἰς τοῦ ξενοδοχοῦ.

— Καὶ τὸ δεῖπνόν μου; ἐρωτᾷ καταπόρφυρος ἐκ τοῦ θυμοῦ.

— Ἀλλὰ, Κύριε, ἐστάλη εἰς τὰς ἑξὶ παρὰ πέντε.

Ὁ κ. Πετρίδης μένει ἐμβρόντητος. Τὸ κατάλυμά του δὲν ἀπείχε πλέον τῶν ἑξακοσίων βημάτων τοῦ ξενοδοχείου. Ἄρα τὸ δεῖπνον ὠδοιπόρει πλέον τῆς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας. Τί ἄρα τοῦτο ἐσημαινεν;

Περιτρέχει τὴν ὁδὸν, ἀναζητεῖ ἴχνος δυστυχήματος, ἴχνος καταστροφῆς. Οὐδεμία κηλὶς ἐκ σάλασσας, οὐδὲν συντριμμα φιάλης ἢ πινακίου φαίνεται.

Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν, καλεῖ τὸν οἰκοδεσπότην.

— Μήπως ἔτυχε νὰ φέρουν ἐνταῦθα ὑπηρετὰς τινὲς τοῦ ξενοδοχείου φαγητᾶ;

— Τί; ἦσαν δι' ὑμᾶς;

— Ἀλλὰ διὰ ποῖον ἄλλον;

— Διάβολε! ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡσυχος ἀνθρῶπος ὡς ἡ εὐγενεία σας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμνη γλέντια, καὶ τὰ ἔστειλα εἰς τὸν ἄλλον.

— Πῶς, ταλαίπωρε!...

— Οἱ ὑπηρετὰς μὲ ἠρώτησαν ποῦ κατοικεῖ ὁ κ. Πετρίδης· ἐγὼ ἤμην συνειθισμένος ἀπὸ τὸν ἄλλον, διότι αὐτὸς συνεχῶς κάμνει τέτοιαις δουλειαῖς, καὶ τοὺς ὠδήγησα εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ.

Ἐν ᾧ ὁ κ. Πετρίδης μαινόμενος ἀναβαίνει τὴν κλίμακα ἀκούει ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 16 φωνὰς καὶ ᾄσματα μεθύοντων καὶ μεταξὺ αὐτῶν διακρίνει τὰ ἑξῆς:

— Εἰς ὑγιείαν κ' ἐκείνου ποῦ μᾶς φιλεύει!

— Εἰς ὑγιείαν του! .. εἰς ὑγιείαν ..
Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλ' οὐδένα εὐρίσκει.

Οἱ προσκεκλημένοι, ἀπαυδήσαντες πλέον νὰ περιμένωσι, λιμώττοντες καὶ λυσοῦντες κατὰ τοῦ κ. Πετρίδου, εἶχον ἀναχωρήσει.

III

Εἰς ἐκ τῶν προσκεκλημένων τμηματάρχων, μὴ μνησικακῶν παντάπασι διὰ τὸ παρὰ τῷ κ. Πετρίδῃ πάθημα, τὸν προσεκάλεσε τὴν Κυριακὴν τῆς τυροφάγου καλουμένης Ἀπόκρεω, ὅπως συνευχήσωσι τὴν νύκτα, ἀφ' οὗ προηγουμένως κουρασθῶσι χορεύοντες.

Τὴν ἐπίσημον καὶ κολακευτικὴν πρότασιν ταύτην ὁ κ. Πετρίδης παρεδέχθη πλήρης χαρᾶς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου μαύρου πανταλονίου του ἔλειπον μερικὰ κομβία, ὅπως ὑπάγη εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος ἐχρειάζετο νὰ τὰ διορθώσῃ.

Εὐτυχῶς εἶχε τὸ φάρμακον πρόχειρον· ὁ οἰκοδεσπότης του ἦτο ῥάπτης.

Παρέδωκε λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸ πανταλονίον του, καὶ ἐξῆλθεν ὅπως θεαθῆ τὰ ἐν ταῖς ἀγυιαῖς τελούμενα ὄργια τῶν ἀπόκρεω, προσπαθῶν ὅπως ἀποκτήσῃ ἀρκετὴν ὄρεξιν διὰ τὴν ἐσπέραν.

Κατὰ τὰς ἑξὶ ἐπιστρέφει· ἐρωτᾷ τὸν οἰκοδεσπότην ἂν διώρθωσε τὸ πανταλονίον του.

— Πρὸ πολλοῦ, τῷ λέγει οὗτος, καὶ τὸ ἔχω στείλει εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

Ὁ κ. Πετρίδης εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του ἄδων· τὰ βακχικὰ θεάματα, ἢ ὁ συλλογισμὸς τοῦ προσμένοντος αὐτὸν λουκουλλεῖου γεύματος, τὸν καθιστῶσιν ἀηδόνα.

Εἰσέρχεται λοιπὸν ἄδων.

Ἐπὶ τινος ἔδρας ἔκειτο δέμα τι· ἦτο τὸ πανταλονίον του.

Εἶχεν ἤδη ἐπέλθει νύξ, ὁ δὲ κ. Πετρίδης δὲν ἤναψε φῶς, ἄλλως τε, ἂν καὶ ἀμυδρῶς, τὰ ἀντικείμενα διεκρίνοντο.

Ἐκδύεται, ἔπειτα φορεῖ τὸ ὠραῖον ἐριούχινον γιλέκον του, τὸν ἐπενδύτην του· ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ πανταλονίου·

ἀπλόνει τὴν χεῖρά του, λαμβάνει τὸ δέμα, τὸ λύει, καὶ φορεῖ τὸ ἐν αὐτῷ πανταλόνιον του.

Ἄλλ' αἴφνης τὰ ἄσματα παύουσι, ἡ φωνὴ μένει κεκολλημένη εἰς τὸν λάρυγγα. Παραδόξως τὸ πανταλόνιον, ἂν καὶ στενότερον καὶ κομψόν, κατέστη ἤδη πλατὺ, πλατύτατον, οἱ πόδες του ἐπλεον ἐν αὐτῷ.

Ὁ κ. Πετρίδης ἐκβάλλει μεγάλας φωνάς.

— Κύρ Μικέ! κύρ Μικέ! φωνάζει.

Ὁ οἰκοδεσπότης εἰσέρχεται ἐντὸς ὀλίγου καὶ ζητεῖ τὸν λόγον τῶν φωνῶν· ὁ κ. Πετρίδης διὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς παραπονεῖται ὅτι ἐπλατύνθη ὑπερβαλλόντως τὸ πανταλόνιον του. Ὁ κ. Μικὲς παραξενεύεται καὶ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα· ἀνάπτουσι τέλος πάντων φῶς, καὶ ὁ κ. Πετρίδης ἢ μᾶλλον οἱ πόδες αὐτοῦ, φαίνονται κεχωσμένοι εἰς πλατυτάτας καὶ πορφυρᾶς τουρκικὰς βράκας.

Ὁ κ. Πετρίδης ἀφίνει σπαρακτικὴν κραυγὴν· ὁ κ. Μικὲς βλασφημεῖ, ψιθυρίζων μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

— ὦ τὸ παληόπαιδο! ἰδὲς τί ἔκαμε.

Ἐκαστος ἤδη ἐννοεῖ ὅτι κατὰ λάθος τὸ παιδίον τοῦ οἰκοδεσπότητος ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν γνωστὸν μας Πετρίδην τὸ πανταλόνιον του, τὸ ὑπήγειν εἰς τὸν ἕτερον, εἰς τοῦτον δ' ἔφερεν ὀλόκληρον ἐνδυμασίαν ἀπόκρεω, τὴν ὁποίαν ἐχρειάζετο διὰ νὰ μεταμφιεσθῇ ὁ ὁμώνυμός του.

Τὸ δυστύχημα ἦτον ὅτι ὁ κ. Πετρίδης, ὁ ἄλλος, ὁ πρόξενος τῶν τόσων δυστυχημάτων, εἶχεν ἐξέλθει, φορέσας τὸ πανταλόνιον, ἠθέλε δ' ἐπιστρέφει μόνου κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, ὅπως μεταμφιεσθῇ.

Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τὸ παρὰ τῷ τμηματάρχῃ δεῖπνον θὰ ἐτελείουεν. Ὡστε ὁ κ. Πετρίδης ἠναγκάσθη νὰ δεῖπνήσῃ λιτῶς παρ' ἑαυτῷ.

IV

Ὡραίαν τινὰ πρωτὰν τοῦ Μαρτίου ὁ κ. Πετρίδης λαμβάνει τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

«Φίλων ἄριστε,

Ἄβριον ἔχομεν συμπόσιον εἰς Καισαριανὴν· ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων θέλει πορευθῆ μόνος του· ἄλλως δὲ γνωρίζεις τὸν δρόμον.—Μετὰ περιμένουσι τρυφερώτατα ἀρνία, ἅτινα θὰ λάβωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ψήσωμεν μόνοι μας, ζῆθος ἀρθρονος καὶ κρασί βετσινάτο. Σοῦ προετοιμάζομεν ὅπως καὶ εἰς δύο ἢ τρεῖς ἄλλους φίλους μας τὸ αἰνιδικὸν τοῦτο συμπόσιον, πεποιθότες ὅτι θὰ ἐχθῆς εὐχαρίστως.

«Υ. Γ. Νὰ κινήσῃς ἀβριον ἐξ Ἀθηνῶν λίαν πρῶτ, διὰ νὰ μὴ σοῦ πῶν ἄλλοι τὸ γάλα καὶ σοῦ φάγουν τὸ πρόγευμα.»

Οὐδεμία ὑπογραφή.

Ὁ κ. Πετρίδης ὄσφ πλειότερον ἀναγινώσκει τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀπορεῖ διὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἐπιστολήν· ἀπὸ εἰκασίων πίπτει εἰς εἰκασίας καὶ κατανατᾶ ἐπὶ τέλους νὰ μὴ γνωρίζῃ τί νὰ συμπεράνῃ. Τῷ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα ὅτι συνάδελφοί του τινες τῷ προητοίμασαν τὴν εὐάρεστον ταύτην ἐκπληξιν, ἀλλ' ἀμφιβάλλει ἀκόμη. Τέλος πορεύεται εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Τινὲς τῶν γραφέων τοῦ ὑπουργείου τὸν βλέπουσι διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ μειδιῶσι. Λέγουσιν ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἀφ' ὅτου ὁ κ. Πετρίδης ἐγένετο γελοῖον θῦμα ἀτυχῶν συμπτώσεων· οἱ ἄνθρωποι, βλέπετε, εἶναι τόσον χαιρέκακοι. Ἄλλ' ὁ κ. Πετρίδης, ὅστις σήμερον μόνου τὸ παρετήρησε, τὸ ἐκλαμβάνει ὑπὸ πολὺ διαφορετικὴν ἐννοιαν, καὶ ἐν ἐλλείψει ἄλλου μειδιᾷ ὡς αὐτός. Ἐννοήσας ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ προσκυλέσαντες, ἐτοιμάζεται νὰ πορευθῇ τὴν ἐπαύριον εἰς Καισαριανὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξυπνᾷ πολὺ ἐνωρίς.

V

Κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας δύο ῥοπαλοφόροι περιεπάτουν πρὸ τῆς οἰκίας ἐν ἣ κατῴκει ὁ κ. Πετρίδης· ἡ ἐνδυμασία καὶ ἡ στάσις των ἐδείκνυε κατοίκους τῆς πλατείας ἐκείνης τῶν Ἀθηνῶν, ἧτις τῶν Ἠρώων, ἀντὶ Ψυρῆ μετωνομάσθη, ἴσως ἔνεκα τοῦ ἀρειμανίου χαρακτήρος τῶν εἰς αὐτὴν συχναζόντων.

— Ἐδῶ λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν περιμένωμεν ; ἠρώτησεν ὁ εἷς.

— Ναί, εἶπεν ὁ ἄλλος. Αὐτὸς, καθὼς μᾶς εἶπον, θὰ ὑπάγῃ εἰς Καισαριανὴν τὸν ἀκολουθοῦμεν κατὰ πόδας, καὶ ὅταν ἀπομακρυνθῶμεν τῶν Ἀθηνῶν, τότε...

Καὶ δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας, συνεπλήρωσε τὴν ιδέαν του.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ; Ἐνθυμησάι ;

— Μοῦ φαίνεται Πετρίδης.

— Καλά.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ὁ κ. Πετρίδης, ὁδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν φέρων, ἐξέρχεται. Οἱ ῥοπαλοφόροι τὸν ἀκολουθοῦσιν ἐν ἀποστάσει, καὶ λαμβάνουσι μετ' αὐτοῦ τὴν εἰς Καισαριανὴν ἄγουσαν. Ἀμα ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον, ὁ ἕτερος τούτων πλησιάζει τὸν κ. Πετρίδην καὶ τὸν ἐρωτᾷ εὐγενῶς :

— Μήπως εἰσθε ὁ κ. Πετρίδης ;

Ὁ κ. Πετρίδης, ἂν καὶ τῷ ἐμποιεῖ κακὴν ἐντύπωσιν τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, νομίζων ὅμως ὅτι εἶναι ἀπεσταλμένος ὑπὸ τῶν προσκαλεσάντων αὐτὸν εἰς συμπόσιον, ἀποκρίνεται ἐπίσης εὐγενῶς :

— Μάλιστα, Κύριε· μήπως ἐστάλητε διὰ τὸ φαγητόν ;

— Ναί· μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι θὰ τὸ φάγῃ ἡ ῥάχις καὶ ὄχι τὸ στόμα σας.

Ὁ κ. Πετρίδης ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ σπουδαίως· εὐθύς ὅμως ἡ ἀνησυχία μετετρέπη εἰς οἰμωγὰς, ὅτε ἠσθάνθη ἀλλεπάλληλα κτυπήματα ῥοπαλῶν πίπτοντα χαλαζήδον ἐπὶ τῶν ταλαιπῶρων νώτων του· διεμαρτύρητο ὅτι ἦτο ἀθῶος — δὲν εἶξευρε πραγματικῶς τί σημαίνουν οἱ ῥαβδισμοὶ οὗτοι, — οἱ δῆμιοί του ὅμως ἐγέλων καὶ ἔδερν. Τέλος, μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ, ἔπεσε λειπόθυμος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Οἱ ῥαβδισταί, ἰδόντες τὸ εὐάρεστον ἀποτέλεσμα τοῦ κόπου των, ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔκριναν καλὸν νὰ δώσωσιν ὀλίγας ἐξηγήσεις εἰς τὸν Κ. Πετρίδην, ἃς δώσωμεν ἡμεῖς τινὰς εἰς τὸν ἀναγνώστην μας.

Ὁ κ. Πετρίδης (ὁ τοῦ ἀριθμοῦ 16) εἶχεν συνάψει σκανδαλώδεις ἔρωτας μετὰ τινος νεονύμφου· ὁ δὲ σύζυγός της,

ὅπως ἀπαλλαχθῆ τοῦ ὀχληροῦ τούτου διαβόλου καὶ ὅπως τοῦ κόψῃ ἀποτόμως τὰς ἐρωτικὰς πρὸς τὴν γυναῖκά του ἐκφράσεις, πληροφορηθεὶς — ἀγνοῶ πῶς — ὅτι ἔχει οὗτος προσκληθῆ εἰς τι ἐν Καισαριανῇ συμπόσιον, ἔπεμψεν ἐπίτηδες ἀνθρώπους, ἵνα τῷ δώσωσιν ἀνηλεῆ βροχὴν ῥαβδισμῶν, ἧτις ὅμως εἶδομεν ὅτι παρ' ἐλπίδα ἐξέσπασεν ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ δυστυχοῦς ὁμωνύμου του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Πετρίδης (τοῦ ἀρ. 16, ὁ ἀληθὴς ἔνοχος) ἔρρεγγεν ἁρμονικῶς ἐπὶ τῆς κλίνης του, οὐδὲ κἂν ὑποπτευόμενος τὸ δυστύχημα, οὐ πρόξενος ἐγένετο εἰς τὸν ὁμώνυμόν του.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ ῥαβδισμοὶ ἐντείνουσι μέγας τὴν δρεξίν· τοῦτο ἠσθάνθη καὶ ὁ κ. Πετρίδης ἅμα ἀνένηψεν ἐκ τῆς λειποθυμίας, εἰς ἣν ἡ Βάρβαρος τῶν ῥοπαλοφόρων διαγωγὴ τὸν ἔρριψεν. Ἐσκέφθη ἅμα κατώρθωσε νὰ συναρμολήσῃ τὰς ιδέας του, ὅτι τὸ ἐκ παρεξηγήσεως τοῦτο συμβᾶν δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν στερήσῃ τοῦ πολυτελοῦς συμποσίου, ὅπερ οἱ φίλοι του ἠτοίμαζον. Διηθύνθη λοιπὸν, ἂν καὶ μετὰ μεγάλου κόπου, εἰς Καισαριανὴν.

Ὅτε διέκρινε τὴν μονὴν τῆς Καισαριανῆς, εὐθυμοὶ φωναὶ μεθύοντων ἐπληξάν τὰ ὠτὰ του· ἐπορεύθη πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχοντο καὶ παρετήρησε τοὺς εὐθυμοῦντας. Ἀλλ' ἔστη ἐμβρόντητος.

Μεταξὺ πολλῶν ἀγνώστων φυσιογνωμιῶν οὐδεμίαν φιλικὴν, οὐδεμίαν γνωστὴν κἂν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ. Διέκρινεν ὅμως πολλὰς χαριέσσας νεανίδας τῆς Ἀφροδίτης ἴσως ἱεροδόλους, ὕπερ τὸν ἔκαμε νὰ φρίξῃ μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων· διότι ὁ κ. Πετρίδης ἦτο πολὺ σῶφρων καὶ ἀπεστρέφετο τὰς τρέλλας.

Ἡ μορφή τοῦ κ. Πετρίδου κατέστη γελοία ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Μία τῶν νεανίδων τὸν παρετήρησε καὶ καγχάζουσα τὸν ἔδειξεν εἰς τοὺς λοιπούς. Δὲν ἦτο πλέον τρόπος ὑπεκφυγῆς· ὁ κ. Πετρίδης τὸ εἶδε, καὶ πλησιάσας μετὰ ταπεινοτάτων ὑποκλίσεων τοῖς εἶπε:

— Κύριοι, συγγνώμην· βλέπω ὅτι

ἐλαυθάσθην, ἀλλ' ἢ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν μοι ἐστείλατε ἦν τόσῳ σαφῆς, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ ἔλθω.

— Ποία ἐπιστολή; ἠρώτησαν οἱ εὐθυμοῦντες, ἐκπεπληγμένοι τῶρα καὶ αὐτοί.

Ὁ κ. Πετρίδης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοῖς τὴν ἔδειξεν.

— Ἀλλ' αὕτη δὲν ἀπευθύνεται πρὸς σέ.

— Πῶς; εἶπε μετ' ἐκλειπούσης ἐκ τοῦ τρόμου φωνῆς ὁ κ. Πετρίδης: πρὸς ἐμέ, διότι ὀνομάζομαι Πετρίδης.

— Τώρα ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τί τρέχει, εἶπεν εἰς τῶν συνδαιτυμόνων· εἶναι αὐτὸς τοῦ φίλου μας ὁ γελοῖος πάροικος, τοῦ ὁποίου ἐφάγαμεν, ἐνθυμείσθε, μίαν φορὰν τὸ δείπνον...

— ὦ! καὶ αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἐγένετο αἴτιος νὰ στερηθῶμεν τῆς διασκεδαστικωτάτης συντροφίας τοῦ φίλου μας Πετρίδου· διότι ἰδοὺ ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴν του.

— Θάνατος! θάνατος! ἔκραξαν πολλαὶ φωναί.

Ὁ κ. Πετρίδης κατέστη ὠχρότατος· ὑπέφερεν ὅπως ἠδύνατο τοὺς ῥαβδισμοὺς, ἀλλὰ πρὸς τοῦ θανάτου τὸ ὄνομα ἐφρικία. Διέκριεν ἤδη εἰς τοὺς ῥαβδισμοὺς τὸν θεῖον δάκτυλον ἀποτρέποντα αὐτὸν τοῦ νὰ πορευθῆ εἰς τὴν ὑλεθρίαν ταύτην συνάντησιν, καὶ τότε, ἀλλὰ μόνον τότε ἤσθάνθη τὴν ἠδύτητα αὐτῶν καὶ τοὺς ἐπεθύμει σφοδρότερους, ὅπως καταστῆ ἀνίκανος νὰ ὑπάγῃ εἰς Καισαριανὴν, ἔνθα τὸν περιέμενε φρικαλέος θάνατος.

Ἀλλὰ θάνατον κραυγάζουσα ἡ εὐθυμος αὕτη ὁμάς, βεβαίως δὲν ἐνόει τὸν θάνατον ὡς καὶ ὁ κ. Πετρίδης· ἐνόει σειρὰν βασάνων διασκεδαστικωτάτων διὰ πάντα ἄλλον, ἐκτὸς ἐκείνου ὅστις ἠθελε τὰς ὑποφέρει.

Καὶ ὁ κ. Πετρίδης παρατήρησε προσέτι πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἀνακούφισιν ὅτι δὲν ὑπῆρχον οὔτε πυροβόλα, οὔτε μάχαιραι, ἐκτὸς τῶν μαχαιρῶν καὶ περονῶν τῆς τραπέζης.

Ἀλλ' οἱ εὐθυμοῦντες φίλοι ἐζήτουν ἀποζημίωσιν. Τὴν διασκέδασιν, ἣν θ'

ἀπελάμβανον ἐκ τοῦ φίλου των Πετρίδου, τὴν ἀπῆτουν παρὰ τοῦ ὁμωνύμου του, κατὰ πολὺ διάφορον ὁμῶς τρόπον.

Θὰ ἦτο σκληρὸν καὶ νὰ περιεγράφωμεν κἂν τὰς εὐφυνεῖς μὲν ἀλλὰ καὶ βασανιστικωτάτας μεθόδους δι' ὧν οἱ συμπόται προσεπάθουν νὰ διασκεδάσωσιν, εἰς βάρος πάντοτε τοῦ κυρίου Πετρίδου. Ὅστις ἐγνώρισε τὴν θορυβώδη χορείαν τῶν νέων ἐκείνων, οἵτινες καλοῦνται σπουδασταί, διότι δὲν δύνανται ἄλλο τι νὰ κληθῶσι, διέρχονται δὲ τὴν ἡμέραν των πᾶσαν ὅπως δυνηθῶσι καλλίτερον, θὰ συλλάβῃ ἀμυδρὰν ιδέαν περὶ τοῦ τί ἔπαθεν ὁ κ. Πετρίδης πεσὼν κατ' ἀτυχίαν του εἰς τοιαύτας χεῖρας.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὴν ἑσπέραν ἀναίσθητον τὸν ἐπανέφερον εἰς Ἀθήνας ἐπὶ φορείου. Ἀστυνομικὸς κλητῆρ ἐπλησίασεν αὐτὸ, ἀνεγνώρισε τὸν κ. Πετρίδην καὶ ἠρώτησε τί συνέβη. Ἐλαβε δὲ τὴν φυσικὴν ταύτην ἀπάντησιν ὅτι ἐν κοινῇ συμποσίῳ ὁ κ. Πετρίδης ἐμέθυσεν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐδέησεν οὕτω νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν.

VI

Τὰ τελευταῖα τραγικὰ συμβεβηκότα ἠνάγκασαν τὸν κ. Πετρίδην ν' ἀηδιάσῃ τὴν ζωὴν, ἣν μέχρι τοῦδε ἔζη, καὶ ἦτις τοσοῦτων δυστυχημάτων πρόξενος εἰς αὐτὸν ἐγένετο. Ἀπέβλεπεν ἤδη πρὸς τὸν γάμον, ὡς πρὸς μόνην σανίδα σωτηρίας ἐκ τῶν δυστυχῶν συμπτώσεων. Πετρίδης ὁ σύζυγος δὲν ἦτο δυνατὸν ποτὲ νὰ συγχυσθῆ πρὸς τὸν ἄγαμον καὶ ἄσωτον Πετρίδην.— Ἄν πρὸ πολλοῦ ἤμην νυμφευμένος οὔτε τοῦ ξενοδοχείου τὸ δυστύχημα, οὔτε τοῦ πανταλονίου τὸ ἐπεισόδιον θὰ μοι συνέβαινε, ἐσκέετο καθ' ἑαυτὸν· τίς οἶδε δὲ ἂν δὲν ἀπέφυγον καὶ τὸ τελευταῖον δυστυχὲς συμβάν.

Ὁ κ. Πετρίδης ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῆ.

Ἐρρίψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τινος ὠραίας χήρας, ἣν συχνάκις ἐβλεπεν· ἦτον αὕτη ἐπαρχιώτις καὶ καλὴ οἰκοκυ-

ρά, ὅπερ μεγάλας ἤρεσκεν εἰς τὸν κ. Πετρίδην. Ἄνευ πολλῶν προκαταρκτικῶν ἐργασιῶν ἐζήτησε μόνος τὴν χεῖρά της, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχην της μὲ τὴν ἰδικήν του, καίτοι τρομερὰ παραβαίνων τὴν ἐπαρχιωτικὴν ἐθιμοταξίαν, καθ' ἣν τότε μόνον οἱ γάμοι θεωροῦνται εὐτυχεῖς, ὅταν συνάπτονται τῇ βοήθειᾳ πολυπληθοῦς συμπευθερίου. Ἡ κυρία ἐφάνη ἐνδοιάζουσα ὡς, ἐκ τῆς αἰδοῦς φυσικῶς, ἐζήτησε δὲ βραχὺ χρόνου διάστημα ὅπως ἐπ' ὀλίγον σκεφθῇ. Κύριός της σκοπὸς δ' ἦτο, νὰ λάβῃ, ὡς φρόνιμος Κυρία, τὰς ἀναγκαιούσας εἰδήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος συζύγου της.

Ὁ κ. Πετρίδης, βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του ὧν, ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ τοῦ γάμου.

Ἡ χήρα μελλονύμφος του ἐπεμψε φίλην της τινα εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ κ. Πετρίδου, ὅπως γνωρίσῃ καλῶς τὸν μέλλοιτα σύζυγόν της. Ἡ φίλη της ἀποτείνεται εἰς τὴν οἰκοδέσποιαν τῆς οἰκίας, ἐν ἣ οὗτος κατέκει, καὶ τὴν ἐρωτᾷ περὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ κ. Πετρίδου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Μισὲ-Μικὲ, ἣτις εἶχε τὴν προλαβοῦσαν ἐσπέραν ὀργισθῆ ὑπερβολικὰ κατὰ τοῦ κ. Πετρίδου (τοῦ 16 ἀριθμοῦ), ὅστις τῇ ἀπηύθυνεν αὐθάδεις καὶ χονδροειδεστάτας τινὰς λέξεις, νομίζουσα ὅτι περὶ αὐτοῦ ἐπρόκειτο, —διότι αὐτὸς συχνὰ εἶχε σχέσεις μὲ διαφόρους κυρίας, —ἐκαμεν, ὡς λέγει παροιμία τις ὑπὸ γυναικῶν ἂν δὲν λανθάνωμαι συνταχθεῖσα, ἐκαμε ῥοδά νι τὴν γλῶσσάν της, καὶ εἶπε κατ' αὐτοῦ ὅσα δύναται νὰ εἶπῃ θυμωμένη οἰκοδέσποινα. Ἄλλως τε ὅσα ἔλεγεν ἦσαν ἀληθῆ.

Ἡ φίλη τῆς μελλονύμφου ἐξέρχεται ἐκπληκτος· πρὸς περισσοτέραν βεβαιότητα καὶ ὑπάγει νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς γείτονους. Ἐρωτᾷ τὸν καφεπώλην, τὸν καπνοπώλην, τὸν ζαχαροπλάστην, τὸν ξενοδόχον. Οἱ καλοὶ οὗτοι ἄνθρωποι ἐγνωρίζον μόνον τὸν κ. Πετρίδην τοῦ 16 ἀριθμοῦ, διότι ὁ ἄλλος συνείθιζε νὰ

τοὺς πληρῶν τακτικώτατα καὶ νὰ μὴ ἀφίνη τὸ ὄνομά του εἰς τὰ κατάσιχά των.

Ὁ καφεπώλης παραπονεῖται ὅτι τῷ ὀφείλει ἀρκετὰ χρήματα ἐκ τοῦ σφαιριστηρίου, καὶ ὅτι τὴν ἐπομένην ἡμέραν σκοπεύει νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν.

Παρὰ τοῦ καπνοπώλου λαμβάνει πρὸ μηνὸς καπνὸν ἐπὶ πιστώσει.

Ὁ ξενοδόχος θρηκεῖ τὰ χρήματα, ἅτινα τῷ ὀφείλει τρώγων ἐπὶ πιστώσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του, καὶ τὰ ὅποια δὲν εἰξεύρει ἂν θὰ κατορθώσῃ νὰ τῷ ἀποσπάσῃ.

Ὁ ζαχαροπλάστης ἐκρήγνυται εἰς ὕβρεις κατ' αὐτοῦ, διότι τὴν πρώτην ἠρνήθη νὰ τῷ πληρώσῃ μακρὸν λογαριασμὸν, ὃν ὀφείλεν αὐτῷ.

Ἡ φίλη ἐπιστρέφει περίλυπος καὶ διηγεῖται τὰς ἀπελπιστικὰς ταύτας πληροφορίας.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ κ. Πετρίδης λαμβάνει δύο ἐπιστολάς· εἰς τὴν μίαν ἡ χήρα τῷ ἀνήγγελλεν ὅτι μετὰ τὰς πληροφορίας, ἃς τινὰς ἔλαβε περὶ αὐτοῦ, τὸ μεταξύ των συνοικέσιον ἦτον ἀκατόρθωτον καὶ ὅτι ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα της ἵνα θρηνήσῃ διὰ τὴν τύχην, ἣτις τόσῳ οἰκτρῶς διέψευσε τὰς προσδοκίας αὐτῆς. Ἡ δὲ ἄλλη, φέρουσα τὰ ἐπίσημα τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ἔφερε συγχρόνως εἰς τὴν ἀπόλυσίν του ἕνεκα τῆς κακῆς αὐτοῦ διαγωγῆς, ἐννοοῦσα, πιστεύομεν, τὴν μέθην, ἣν τινα διεσάλπισεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Ταύτην τὴν φορὰν ὁ οἰκοδεσπότης δὲν ἠπατήθη ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἐπιστολῶν.

Ὁ κ. Πετρίδης ἦτον εὐαίσθητος· τὸν κατέλαβεν ἀποπληξία καὶ ἀπέθανεν.

Ἀπέθανε θῦμα τοῦ ὀνόματός του!